

## Arrest

nr. 275 166 van 8 juli 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats:** Op haar gekozen woonplaats bij  
advocaat P. ROELS  
Graanmarkt 17  
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en 29 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 februari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante R.P. van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 8 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 16 augustus 2019 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij.

1.3. Op 16 augustus 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante R.P. van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 7 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 18 februari 2020 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante R.P. van Nederlandse nationaliteit.

1.6. Op 6 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 7 september 2020 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante R.P. van Nederlandse nationaliteit.

1.8. Op 24 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 14 april 2021 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante R.P. van Nederlandse nationaliteit.

1.10. Op 11 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 2 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing houdende een inreisverbod.

1.12. Op 13 oktober 2021 dient de verzoekende partij een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante R.P. van Nederlandse nationaliteit.

1.13. Op 1 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag vermeld in punt 1.12. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.14. Op 28 juni 2022 doet de verzoekende partij bij de politie van Antwerpen aangifte van verlies van een Belgische identiteitskaart.

1.15. Op 29 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 28/06/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.*

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):*

*(...)*

*nationaliteit: Suriname*

*In voorkomend geval, alias:*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is op het moment van haar arrestatie niet in het bezit van een geldig paspoort of geldig verblijfsdocument.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar via aangetekende zending betekend werd op 07/09/2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat zij een partner zou hebben maar dat ze niet samenwonend is met haar partner. Een identiteit van haar partner geeft betrokkene niet aan. Betrokkene toont hiermee niet aan dat deze relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het gegeven dat betrokkene's tante en oom zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoond medische problematiek op naam van betrokkene.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt

Betrokkene kwam op 28.06.2022 bij de politie van Antwerpen aangifte doen van het verlies van haar Belgische identiteitskaart en verklaarde niet te weten waar of hoe zij die kaart was verloren (zie pv nr AN.55.LB.072217/2022). Betrokkene diende echter te weten dat zij al sedert 01.12.2021 geen geldig attest van immatriculatie meer had, laat staan een Belgische identiteitskaart.

Betrokkene probeerde daarmee de Belgische autoriteiten te misleiden door op basis van valse informatie een attest van verlies van identiteitsbewijs te kunnen ontvangen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 08/08/2019, 14/02/2021 en 02/09/2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar via aangetekende zending betekend werd op 07/09/2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse tante (zijnde R.P. (...), RR (...)) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 15.02.2019, werd geweigerd op 08.08.2019. Deze weigering (bijlage 20) werd op 16.08.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en diende al dezelfde dag, op 16.08.2019 en op 18.02.2020 een tweede en een derde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, aanvragen die op respectievelijk 07.02.2020 en op 06.08.2020 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Een vierde aanvraag, ingediend op 07.09.2020 werd op 24.02.2021 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging alweer niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en diende hierna op 14.04.2021 een vijfde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, aanvraag die op 11.08.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werd afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene alweer geen bewijzen voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Een zesde aanvraag, ingediend op 13.10.2021 werd op 01.12.2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing van niet inoverwegingname. Betrokkene misbruikte de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Terugleiding naar de grens

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt

Betrokkene kwam op 28.06.2022 bij de politie van Antwerpen aangifte doen van het verlies van haar Belgische identiteitskaart en verklaarde niet te weten waar of hoe zij die kaart was verloren (zie pv nr AN.55.LB.072217/2022). Betrokkene diende echter te weten dat zij al sedert 01.12.2021 geen geldig attest van immatriculatie meer had, laat staan een Belgische identiteitskaart.

Betrokkene probeerde daarmee de Belgische autoriteiten te misleiden door op basis van valse informatie een attest van verlies van identiteitsbewijs te kunnen ontvangen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 08/08/2019, 14/02/2021 en 02/09/2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar via aangetekende zending betekend werd op 07/09/2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse tante (zijnde R.P. (...), RR (...)) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 15.02.2019, werd geweigerd op 08.08.2019. Deze weigering (bijlage 20) werd op 16.08.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en diende al dezelfde dag, op 16.08.2019 en op 18.02.2020 een tweede en een derde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, aanvragen die op respectievelijk 07.02.2020 en op 06.08.2020 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Een vierde aanvraag, ingediend op 07.09.2020 werd op 24.02.2021 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging alweer niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en diende hierna op 14.04.2021 een vijfde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, aanvraag die op 11.08.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werd afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene alweer geen bewijzen voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Een zesde aanvraag, ingediend op 13.10.2021 werd op 01.12.2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing van niet inoverwegingname. Betrokkene misbruikte de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene verklaart dat zij niet kan terugkeren naar haar thuisland wegens problemen met haar finaciële situatie in Suriname. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat dat zij geen enkele medische problematiek heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

## 2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het verzoekschrift werd ingediend op 5 juli 2022 zodat de voorliggende vordering onontvankelijk is *ratione temporis*.

2.2. Artikel 39/57, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

*"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."*

Uit artikel 39/57, §2 van de Vreemdelingenwet legt de berekeningswijze vast:

*"§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :*

*(...)*

*3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;*

*(...)*

*De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.*

*Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."*

2.3. Uit het administratief dossier blijkt, hetgeen ook in de bestreden beslissing wordt herhaald, dat aan de verzoekende partij reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend. De verzoekende partij heeft blijkbaar geen gevolg gegeven *"aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 08/08/2019, 14/02/2021 en 02/09/2021"*. Bijgevolg dient onderhavige beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) te worden beschouwd als een navolgende verwijderingsmaatregel, waarbij de beroepstermijn krachtens de hierboven vermelde bepalingen tot vijf dagen wordt gereduceerd.

2.4. Aangezien de bestreden beslissing op 29 juni 2022 ter kennis werd gebracht, was, conform de berekeningswijze uit artikel 39/57, §2 van de Vreemdelingenwet, maandag 4 juli 2022 de laatste nuttige dag om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

2.5. Ter terechtzitting brengt de advocaat van de verzoekende partij afdoende bewijs naar voren waaruit blijkt dat het verzoekschrift wel degelijk werd ingediend op maandag 4 juli 2022. Na het kennisnemen van het voorgebrachte bewijs, stelt de verwerende partij de tijdigheid van de vordering niet langer te betwisten.

2.6. De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* is ongegrond.

De vordering is ontvankelijk.

### 3. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

### 4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

#### 4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."*

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed.

#### 4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

*“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM. Verzoeker betwist dit.*

*Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).*

*“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).*

*Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.*

*In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt dooreen dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).*

*Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens voogd en liefdespartner enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole.*

*In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Minister voor dat verzoeker niet aantoont dat zij effectief een affectieve en hechte relatie onderhoudt met N.R. (...).*

*Verzoeker stelt dat de bijgebrachte stukken de oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM wel degelijk aantonen:*

*- (getuigen)verklaringen en foto's die de liefdesrelatie bevestigen*

*Verder blijkt uit deze getuigenverklaringen en het officieel voogdijschap (stuk 4) van de tante over verzoeker wel degelijk een vorm van afhankelijkheid van haar verzoeker naar haar tante toe.*

*De tante heeft het gezag over verzoeker op zich genomen. Zij is verplicht ervoor te zorgen dat verzoeker wordt verzorgd en opgevoed wat ook effectief is gebeurd.*

*Beschermenswaardige relaties en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM worden aangetoond.*

*Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit negeert en deze relaties niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM conform de geldende van het EHRM.*

*Verwerende partij was minstens via de ingediende vestigingsaanvragen op basis van artikel 47/1 Vw. van verzoeker op de hoogte van diens gezin- en familieleven, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.*

*Echter DVZ heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met voornoemde elementen. DVZ heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker. Dit blijkt duidelijk uit de bijgebrachte stukken.*

*Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens tante en liefdespartner door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM en zeker wanneer ook nog*

*eens een inreisverbod wordt/werd opgelegd. Dit inreisverbod werd nooit effectief ter kennis gegeven aan verzoekende partij, zij moet dit vernemen via de sociaal assistent van het gesloten centrum en kreeg zelf nog niet eens de mogelijkheid om de bestreden beslissing zelf te lezen.*

*Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die verzoeker, haar tante P. (...) en N. (...) zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.*

*Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.*

*Het middel is gegrond."*

4.2.2. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken



of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

4.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

4.2.5. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met een liefdespartner enerzijds en met haar voogd anderzijds.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit voorgehouden privé-/gezins- of familieleven in ogenschouw heeft genomen doch hieromtrent heeft geoordeeld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet voorligt om volgende redenen:

*“Betrokkene verklaart dat zij een partner zou hebben maar dat ze niet samenwonend is met haar partner. Een identiteit van haar partner geeft betrokkene niet aan. Betrokkene toont hiermee niet aan dat deze relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.*

*Het gegeven dat betrokkene tante en oom zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”*

4.2.6. De verzoekende partij betwist dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen haar belang en dat van haar voogd en liefdespartner enerzijds en het algemene belang anderzijds, dat in de beslissing de gemachtigde stelt dat zij niet aantoonde dat zij een effectieve en hechte relatie onderhoudt met N.R., dat de bijgebrachte stukken de oprechte en effectieve beleefde partnerrelatie wel degelijk aantonen, dat er verklaringen, getuigenverklaringen en foto's zijn die de liefdesrelatie bevestigen, dat uit deze getuigenverklaringen en het officieel voogdijschap van de tante over haar wel degelijk een vorm van afhankelijkheid blijkt, dat haar tante het gezag over haar op zich heeft genomen en zij verplicht is ervoor te zorgen dat zij verzorgd en opgevoed wordt, wat ook effectief is gebeurd. Zij meent dan ook dat beschermingswaardige relaties en het gezinsleven wordt aangetoond en dat het onredelijk is dat de verwerende partij dit negeert en deze relaties niet beschouwt als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij wijst er nog op dat de verwerende partij minstens via de ingediende vestigingsaanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet op de hoogte

was van haar gezins- en familielevens, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook verder *in concreto* diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek, dat de verwerende partij echter geen rekening heeft gehouden met voornoemde elementen, dat zij geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familielevens, dat dit duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken. Zij stelt dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk ziet dat zij en bij uitbreiding haar tante en liefdespartner door de tenuitvoerlegging van het bevel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan omwille van een schending van artikel 8 van het EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod werd opgelegd, dat dit inreisverbod haar nooit effectief ter kennis werd gebracht, dat zij dit moest vernemen van de sociaal assistent van het gesloten centrum en zelfs nog niet eens de mogelijkheid kreeg om de bestreden beslissing zelf te lezen. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoekende partij, haar tante en haar liefdespartner zullen ondergaan ingevolge een verwijdering en heeft zij een onvoldoende afweging gemaakt van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen aan de andere kant.

4.2.7. De Raad herhaalt vooreerst dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij het voorgehouden privé-/gezins- of familielevens van de verzoekende partij zowel met haar tante in functie van wie zij verblijfsaanvragen indiende als met haar vermeende liefdespartner in ogenschouw heeft genomen en heeft onderzocht doch hieromtrent heeft geoordeeld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet voorligt, zoals ook blijkt uit punt 4.2.5.

#### 4.2.8. Betreffende het gezinsleven met haar vermeende partner

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij verklaarde een partner te hebben waarmee zij niet samenwoont, doch de identiteit van haar partner niet aangeeft en niet aantoont dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen.

Door louter te betwisten dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM weerlegt de verzoekende partij deze vaststellingen niet. Waar zij wijst op de bijgebrachte stukken, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met het voorleggen van deze stukken niet aantoont dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot voormelde vaststellingen is gekomen. Immers lagen deze stukken geenszins voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat bij het enkel verklaren een partner te hebben waarmee men niet samenwoont, zonder het vermelden van de naam van de partner en zonder enige toelichting hieromtrent, geoordeeld wordt dat niet aangetoond wordt dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij pas melding maakte van een partner op het ogenblik dat zij voor een tweede keer werd gehoord. Immers werd de verzoekende partij blijkens het *“Administratief rapport: Illegaal verblijf”* van 28 juni 2022 gehoord door L.C. op 28 juni 2022 om 17u18 en werd haar gevraagd of er elementen zijn die zij kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van haar verblijf, familie- en gezinsleven. Hierop antwoordde de verzoekende partij *“Neen, mijn tante en ik zijn al enkele maanden geleden verhuisd naar Nederland, samen gewoond op de M. (...) in Antwerpen. Ik heb in België op school gezeten en ben afgestuurd met een diploma.”* Daarnaast werd ook gevraagd of er nog elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in

de weg staan, waarop de verzoekende partij ontkennend antwoordde. Uit het *“Formulier te bevestiging van het horen van de vreemdeling”* van 28 juni 2022 blijkt dat de verzoekende partij op 28 juni 2022 om 23u15 werd gehoord door V.J. Tijdens dit gehoor verklaarde de verzoekende partij dat er problemen zijn met de financiële situatie van de familie in Suriname als antwoord op de vraag om welke reden zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, en op de vraag of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft en zoja wie dit is, enkel dat zij een partner heeft met wie zij niet samenwoont. De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij de voorgehouden liefdesrelatie niet te beschouwen als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift alsnog wenst aan te tonen dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende partner, kan de Raad enkel vaststellen dat zij hierin op het eerste zicht niet slaagt.

De verzoekende partij verwijst naar foto's, doch de Raad kan enkel vaststellen dat naar foto's werd verwezen in de inventaris gevoegd aan het verzoekschrift waarbij werd vermeld dat deze worden meegedeeld via link onedrive, doch dat deze foto's niet werden gevoegd bij het verzoekschrift, noch op de daartoe voorziene wijze werden overgemaakt aan de Raad. De advocaat van de verzoekende partij stelt zich ter terechtzitting de vraag hoe foto's kunnen worden overgemaakt aan de Raad, doch toont geenszins aan dat dit niet mogelijk zou zijn op de daartoe in de wet voorziene wijze. Nog minder toont zij aan dat het niet mogelijk was om de foto's voor te leggen ter terechtzitting. Bovendien beperkt de verzoekende partij tot het verwijzen naar foto's zonder toe te lichten op welke wijze uit deze foto's – zelfs in de veronderstelling dat dit foto's van de verzoekende partij en haar beweerd partner betreffen – zou kunnen blijken dat het gaat om een relatie die een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM. Ook verklaringen van de verzoekende partij en van de vermeende partner volstaan niet om aan te tonen dat er sprake is van een relatie die een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM. Immers worden de verklaringen niet gestaafd door objectieve bewijsstukken waaruit zou blijken dat de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat er getuigenverklaringen zijn die de liefdesrelatie bevestigen, verduidelijkt zij niet, en blijkt niet uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, wie, naast de verzoekende partij en haar vermeende partner, de liefdesrelatie heeft bevestigd.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij blijft hierin, zoals blijkt uit wat voorafgaat, volkomen in gebreke. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar vermeende partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de relatie die zij onderhoudt met mevrouw N.R. een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij een relatie heeft met haar vermeende partner. Deze stelling wordt niet onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen elementen die wijzen op een duurzame en hechte relatie in die mate dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Gelet op het ontbreken van een aangetoond beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende partner, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat geen ernstig onderzoek gevoerd werd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven, dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk ziet dat zij en bij uitbreiding haar liefdespartner door de tenuitvoerlegging van het bevel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan omwille van een schending van artikel 8 van het EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod werd opgelegd en dat de verwerende partij in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoekende partij en haar liefdespartner zullen ondergaan ingevolge een verwijdering en dat de verwerende partij een onvoldoende afweging heeft gemaakt van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen aan de andere kant.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat, zelfs indien kan uitgegaan worden van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner, kan vastgesteld worden dat de verzoekende

partij wist of diende te weten dat haar gezinsleven in België met haar partner vanaf het begin precair was, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders of dat haar partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar te vergezellen naar of te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Zij toont geenszins aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst te vergezellen en aldaar haar leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren.

#### 4.2.9. Betreffende het gezinsleven met haar tante

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *'ander familielid'* van een burger van de Unie, met name haar tante van Nederlandse nationaliteit, onder meer op 24 februari 2021 werd geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *"reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging"*.

Met haar betoog toont de verzoekende partij voorts niet aan dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar tante. Zij toont niet aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Bezwaarlijk kan zij verwijzen naar het voogdijchap en gezag van de tante waarbij laatstgenoemde verplicht is voor haar te zorgen wat ook effectief gebeurd is, nu in het document dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt sprake is van het vertegenwoordigen door de tante van de minderjarige verzoekende partij en de verzoekende partij heden meerderjarig is. Uit de loutere verklaringen van de verzoekende partij, haar tante en derden kunnen voorts geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken, nu de verzoekende partij bij haar verzoekschrift geen objectieve bewijsstukken voegt die deze verklaringen ondersteunen. Bovendien blijkt uit de beslissing van 24 februari 2021 ook dat de verzoekende partij in de periode van 10 april 2019 tot 30 juni 2019 en van 25 september 2019 onderbroken tot op het ogenblik van de beslissing van 24 februari 2021 tewerkgesteld is geweest. Uit de verklaringen van S.B., die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift, blijkt voorts ook dat de verzoekende partij inwoont bij deze persoon.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het gezinsleven dat de verzoekende partij onderhoudt met haar tante wel degelijk in overweging wordt genomen en er hieromtrent een belangenafweging wordt gemaakt waarbij wordt gesteld dat niet blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende

partij zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.

De verzoekende partij weerlegt deze motieven geenszins en verduidelijkt op het eerste zicht niet waarom de overwegingen in de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Gelet op voormelde motieven kan zij ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven. Zij betoogt dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk ziet dat zij en bij uitbreiding haar tante door de tenuitvoerlegging van het bevel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan omwille van een schending van artikel 8 van het EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod werd opgelegd, doch maakt dit geenszins aannemelijk, te meer nu zij betreffende de overwegingen dat niet blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten haar zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname, niet aantoont dat deze niet zouden volstaan om aan te nemen dat het bestreden bevel niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het voorgehouden gezinsleven met haar tante. Ook met het louter betogen dat de verwerende partij in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoekende partij en haar tante zullen ondergaan ingevolge een verwijdering en dat de verwerende partij een onvoldoende afweging gemaakt van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen aan de andere kant, toont zij dit niet aan.

4.2.10. Aldus wordt op het eerste zicht niet aangetoond dat met het voorgehouden gezinsleven in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze rekening werd gehouden, noch dat op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand, doch heeft geoordeeld dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek. De verzoekende partij laat deze motieven ongemoeid.

4.2.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

4.2.12. Waar de verzoekende partij tot slot nog betoogt dat het inreisverbod haar nooit effectief ter kennis werd gebracht, dat zij dit moest vernemen van de sociaal assistent van het gesloten centrum, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod per aangetekend werd verstuurd aan de verzoekende partij op het door haar opgegeven adres op 8 september 2021. Zij toont niet aan dat deze betekening op foutieve wijze gebeurde, zodat zij niet dienstig kan betogen dat zij nooit effectief kennis kreeg van het inreisverbod. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze het feit dat zij geen kennis zou hebben gekregen van het inreisverbod zou kunnen leiden tot het vaststellen van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt in die zin dat een beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende partner niet wordt aangetoond en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een schending van artikel 8 van het EVRM dreigt bij het tenuitvoerleggen van het bevel en gelet op het inreisverbod, nu zij niet aantoont dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven, mocht dit er al zijn, met haar partner in het land van herkomst en nu zij betreffende de overwegingen dat niet blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten haar zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname, niet aantoont dat deze niet zouden volstaan om aan te nemen dat het bestreden bevel niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het voorgehouden gezinsleven met haar tante.

4.2.13. Waar zij stelt dat zij nog niet eens de mogelijkheid kreeg om de bestreden beslissing zelf te lezen, toont zij geenszins aan op welke wijze dit een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of het redelijkheidsbeginsel zou aantonen. Bovendien blijkt dat zij tijdig de bestreden beslissing aan haar advocaat heeft kunnen bezorgen en dat de advocaat tijdig een beroep heeft kunnen instellen, zodat zij ook geenszins verduidelijkt welk belang zij heeft bij haar betoog.

4.2.14. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog betoogt dat de bestreden beslissing op foutieve wijze stelt dat het gaat om het verlies van een Belgische identiteitskaart daar zij het verlies van haar Surinaams paspoort is gaan melden, stelt de Raad vooreerst vast dat een dergelijk betoog in het verzoekschrift, bij de uiteenzetting van het middel, niet werd aangevoerd en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt. Het begrip 'nieuw middel' geldt immers ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft

aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, bij de uiteenzetting van het middel, heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad vaststelt dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering die overigens wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het *“Administratief rapport: illegaal verblijf”* van 28 juni 2022 waaruit duidelijk blijkt dat de verzoekende partij zich aanmeldde bij de politie van Antwerpen en zij de diensten van de politie vertelde dat zij een tijdje geleden haar Belgische identiteitskaart is verloren.

4.2.15. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

4.2.16. Het enig middel is niet ernstig.

4.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

## 5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

N. VERMANDER